

αὐτοῦ ῥάπισμα, μὲν δὲ ὁ μέγας φιλόσοφος ἐξαίτεται καὶ δεύτερον καὶ τότε μόνον ἀρχεται τῶν εὐφυῶν αὐτοῦ γνωμικῶν. Ἐν τε ταύτῃ τῇ διηγήσει καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Συντίπα οἱ ἑπτὰ φιλόσοφοι προουσιάζονται σχεδὸν ὡς βασιλικοὶ γελωτοποιοί¹.

[Ἐπίται συνήθεια].

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

αἰτήρημα.

Μὴ μ' ἐκλάβητε ὡς μυθιστοριογράφον ἢ τοῦ παραδόξου ἐραστήν διότι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἱστορίας ἐκρήγνυται φοβερὰ θύελλα καὶ θραύεται ὁ τροχὸς ἀμάξης. Οὔτε τὸν ἄνεμον καὶ τὴν βροχὴν ἐγὼ προεκάλεσα, οὔτε τὸν τροχὸν ἐθραυσα τῆς ἀμάξης τοῦ λόρδου Φέργυ, ὅστις συνεπίεξα τοῦ ἀπεικταίου τούτου συμβεβηκότος ἠναγκάστην νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ πλησιεστέρου πανδοχείου.

Ὁ λόρδος Φέργυς δὲν ἦτο, καθὼς λέγομεν, τυχαῖος ἄνθρωπος. Τούναντίον, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο κύριος καθὼς πρέπει· πέραν τούτου ὅμως οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς ἂν ἦτο νέος ἢ γέρον, ὠραῖος ἢ ἀσχημος, ἀγαθὸς ἢ μοχθηρός. Ἐνίοτε εἶχεν ὕψος θηρίου, ἄλλοτε φυσιογνωμίαν βλακώδη. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκεπτικὸς καὶ ἀφηρημένος, αἰφνης, ἄνευ οὐδεμιᾶς προφανοῦς αἰτίας, ἐξετρέπετο εἰς εὐθυμίαν ταραχοποιὸν καὶ ἐπιπτεν εἰς βαθεῖαν καὶ σιωπηλὴν ἔκστασιν. Κατὰ τὰς τοιαύτας περιόδους πᾶν τὸ ἐν αὐτῷ σκοτεινὸν καὶ παράτυπον ἐφωτίζετο, ἐξωραϊζέτο καὶ συνεκτροῦτο εἰς τὴν διπλὴν ἐστίαν τῶν ὀφθαλμῶν του, ὀφθαλμῶν βαθέων, ζωηρῶν μαγνητιστικῶν. Τὸ βλέμμα του τοιαύτην τινὰ ταραχὴν ἐπέφερε, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς γυναῖκας, ὥστε ὁ εὐγενὴς λόρδος, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ὀφείλῃ πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τοιαύτην τινὰ τυχαίαν φυσιολογικὴν ὑπεροχὴν, ἐλάμβανε τὸ μέτρον, ὁσάκις ἦλεν ν' ἀγαπηθῇ δι' ἑαυτὸν, νὰ παρενθέτῃ ζεῦρος πρασίνων ὑέλων μεταξὺ τῶν ὀμμάτων του καὶ τῆς καρδίας, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ἐκπορθήσῃ.

Ἐν γένει αἱ περὶ αὐτοῦ γνώμαι ἦσαν διηρημέναι. Οἱ μὲν ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ψυχρὸν τὴν καρδίαν καὶ ἀλαζόνα· ἄλλοι θερμὸν ἀλλ' ἄτολμον, καὶ ἄλλοι τολμηρὸν ὡς ἀυλικὸν ἀκόλουθον. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι παρεῖχον καὶ ἀποδείξεις: μία μεσηλιζή χῆρα, φλυκταίνωδος· ἐπιδερμίδος, τὸν μετεχειρίσθη ὅπως τοῦ ἔπρεπε. . . .

Προσθήκη.— Ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς μαγνητιστής. Μάτην ὠριζέτο περὶ τοῦ ἐναντίου εἰς τὰς γυναῖκας, μάτην ἐξήντλει πᾶσαν τὴν εὐγλωττίαν

του καὶ διεβεβαίον εἰλικρινέστατα ὅτι οὐχὶ διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς ἀκτινοβολίας τῶν αἰσθημάτων, διὰ τῆς αὐτομάτου διαπομπῆς τῶν συμπαθειῶν, κατάρθου ἐνίοτε νὰ μαγεύῃ τὰς εὐκισθήτους αὐτῶν ψυχάς. Οὐδεὶς τὸν ἐπίστευε, διότι ὁ ταπεινὸς τὴν διάνοιαν κόσμος ἀποδίδει εἰς εὐτελῆ μέσα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑπερτέρων πνευμάτων, τῆς ὁποίας ἀγνοεῖ τὸ κύριον αἷτιον.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁσάκις ἤγστο ἢ συνομιλία εἰς τὰ περὶ λόρδου Φέργυ, ἀφοῦ τὸ θέμα ἐξητάζετο ὑπὸ τὰς παντοίας αὐτοῦ ἐπόψεις, ἀνεκμπτεν ὡς συμπέρασμα ὅτι ὁ λόρδος καθ' ἑαυτὸν ἦτο αἰνίγμα, βίσις δὲ τοῦ αἰνίγματος οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, εἴτε ὑλοφοροῦντες εἴτε μὴ. Τούτου ἀναγνωρισθέντος ἢ συνδιάλεξις μετέβαλλεν ἀντικείμενον.

Ὁ λόρδος Φέργυς ἐρρέμβαζεν ἤδη μόνος ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ πανδοχείου αἰθούσῃ, ὅτε θόρυβος τροχλησασίας καὶ κροταλιμῶν μᾶστιγος τὸν ἀφύπνισαν. Ἄεργος καὶ περίεργος, καθὸ ταξειδιώτης, ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδεν ἐξερχομένην ἀπὸ τεθοίπτου ὁδοιορικῆς ἀμάξης γυναῖκα νέαν καὶ, ἐξ ἧς ἀποστάσεως τὴν ἐθεώρει, ὠραιοτάτην.

Ἡ ὁδοιπόρος ἐλέγετο πριγγίπισσα Γελσομίνα Κορδιλεόνε τὸ γένος δόγισσα τῆς Φερράρας.

Κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμήν κεραυνὸς ἐνέσκηψεν ἐκεῖ που πλησίον. Οἱ τῶν παραθύρων ὑελοὶ ἔτρουξαν, ἡ οἰκία ἐσεισθη καὶ πᾶσαι αἱ θύραι ἠμυνοίχθησαν, ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὀλοτελῶς ἢ πριγγίπισσα εἰσορμῶσα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κράζουσα πρὸς τὸν λόρδον Φέργυν μὲ χεῖρας ἠνωμένας ὑπὸ τοῦ τρόμου.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε, κλείσατε τὰς θύρας, τὰ παράθυρα. . . Μὴ με ἀφίνετε μόνην! . . .

Ἐπὶ δύο ὥρας ἔμειναν οὕτω κατακεκλισμένοι. Ὅσάκις ὁ λόρδος Φέργυς ἤνοιγε τὸ στόμα, ἢ πριγγίπισσα ἐξετέλει ἀπελπιστικὴν χειρονομίαν, εἰς τρόπον ὥστε ὁ λόρδος ἠναγκάζετο νὰ κλείσῃ πάλιν βραδέως τὸ στόμα του χωρὶς νὰ ἐναρθρώσῃ τὸν ἐλάχιστον ἦχον. Ἄλλ' ἐν ἐλλείψει φωνῆς ἐλάλησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ὅτε ἡ τελευταία βροντὴ ἐσβέσθη βαθμηδὸν ἐν τῷ ἀπειρῷ, αἱ τύχαι αὐτῶν εὐρέθησαν μᾶλλον συνηνωμένοι ἢ ἐὰν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ δημιουργήσωσιν ἀμοιβαίαν τινὰ συμπάθειαν.

Τρέμετε τὸν μὴ φλυαροῦντα ἔρωτα!

— Μιλόρδε, εἶπε τέλος ἡ πριγγίπισσα, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλοσύνην σας. Ἦδη, ἂν ἠθέλατε νὰ διατάξτε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἀμαξάν μου, θὰ σᾶς ἤμην διὰ βίου εὐγνώμων.

Ὁ λόρδος Φέργυς ἔτρεξε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὑπηρετῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε λέγων ὅτι τὸ ὄχημα ἦτο ἐτοιμον.

Ἡ πριγγίπισσα κῆχαρίστησε καὶ πάλιν διὰ γοητευτικοῦ μειδιάματος τὸν λόρδον, ὅστις ἐκόλλησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἕν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον.

1. Breves enarrationes Chronographicae incerto auctore, Fran. Combefisio interprete, συνεκδομένον μετὰ τῆς συγγραφῆς τοῦ Κωδινού (σ. 184 τῆς ἐκδ. Βόννης). Ὁ Κράνος ἀποκαλεῖται αὐτόθι λογιστῆς τῆς ἄθρησκείων φιλοσοφίας.

Ἄλλ' αἴφνης μορφασμὸς ὀδύνης συνέστειλε τὸ πρόσωπον τῆς πριγγίπισσας. Ἐσταμάτησεν, ἔφερε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς σιαγόνας καὶ μετὰ δακρύων εἶπε·

— ὦ, τί πόνοι!

Κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρον.

Οὐδόλως ἠπόρησεν ὁ λόρδος Φέργυς. Εἶχε παρakoλουθήσει μετ' ἀκραδάντου ἀπαθείας ὄλην τὴν περὶ ἀναχωρήσεως προπαρασκευῆν τῆς πριγγίπισσας, ἀλλ' ἠπίστατο κατὰ βάθος τὸ σύστημα λογικῆς, ὅπερ ἐφαρμόζει ὁ ἔρωσ καὶ ἀνέμενεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην φάσιν τοῦ μεταξὺ δύο δυνάμεων πολέμου τούτου.

Λέγω δύο δυνάμειον, διότι ἂν ὁ λόρδος Φέργυς εἶχε βλέμμα, ἢ πριγγίπισσα εἶχε φωνήν. Οὐδέποτε ἀνθρώπινον οὐς ἐδουκαλήθη ὑπὸ ἐναμίλλου πρὸς ταύτην ἀρμονίαν, ὑπὸ γλυκυτέρου στόνου ἐρωτικῆς τρυγῆνος συνδυαζομένου μετὰ πεπνιγμένων στεναγμῶν λεαίνης. Ἦτο ἡ λαλιὰ ἐκείνη γλυκεῖα, ὑπότρομος, νυγματώδης· ἐθώπευεν, ἐδέσμευεν, ἐτρέλλαίνε. Διὸ καὶ εἰς πρώτην λέξιν ὁ λόρδος Φέργυς εἶχεν ἤδη εἶπει καθ' ἑαυτόν·

— Προβλέπω ὅτι, ἂν ἡ φωνὴ αὕτη μοι ἀπαγορεύσῃ τὸ φαγητόν, θὰ ἐπισκερθῶ νῆστις τὸν Τάρταρον!

Μετὰ μεγάλης ἐπομένως πνευματικῆς γαλήνης ὑπήκουσεν εἰς τὴν κρυγὴν τῆς πριγγίπισσας. Ἐπλησίασε βραδέως καὶ περιβάλλον αὐτὴν δι' ὄλης τῆς ἐντάσεως τοῦ ὑπερφυσικοῦ βλέμματός του, εἶπε:

— Πάσχετε, κυρία;

Τὸ δὲ βλέμμα συνεπλήρου:

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω ἐγὼ νὰ πάσχετε;

Ἡ πριγγίπισσα ἤγειρε πλήρεις ἐμπιστοσύνης τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὠραίους, καθόσον ἀνεκτίμητοι σταγόνες δακρύων ἔλαμπον ὑπ' αὐτοὺς ὡς ἀδάμαντες.

— Ὑποφέρω ἀπὸ τὴν συνήθη μου νευραλγίαν, ἀπεκρίθη. Οἴμοι! τίς ποτε θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ θεραπεύσῃ!...

— Ἐγὼ θὰ σὰς θεραπεύσω, καὶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ λόρδος Φέργυς διὰ φωνῆς βραχείας. Ὑψώσατε δλίγον τὴν κεφαλήν... κυττάξατέ μ' ἐδῶ!

Ταῦτα λέγων ἔφερε τὴν ἄκραν τοῦ λιχανοῦ μεταξὺ τῶν δύο του ὀφθαλμῶν.

Ἦτα θαυμασία τῆς ἀκτινοβολίας καὶ διαπομπῆς θεωρία τοῦ λόρδου Φέργυ! — Ἡ πριγγίπισσα χωρὶς νὰ ὑποδείξῃ μικρὸν δισταγμὸν, μικροτέραν ταραχὴν, ἐλαχίστην ἀμυχανίαν, ἔτεινε παρθευθὺς τὸ μέτωπον, ὁ δὲ χειρσοφος λόρδος μῆκύνων τοὺς δακτύλους, ἤγγισεν ἀκροθιγῶς τὴν ἀριστερὰν ὀφρὺν τῆς πασχούσης.

Τὸ πρῶτον τοῦτο κίνημα ὑπῆρξε τοσοῦτῳ αὐθεντικόν, τοσοῦτῳ ἀσφαλές, ὥστε καὶ ὁ κοινότε-

ρος νοὺς θ' ἀνεγνώριζε παρὰ τῷ λόρδῳ τὴν ὑπαρξίν δυνάμειος μυστηριώδους, πεπνυθίας εἰς τὸ ἀλάνθαστον αὐτῆς. Ἡ πριγγίπισσα τοῦλάχιστον ἠσθάνθη ἀμέσως τὴν ἐπίδρασιν τοιαύτης τινὸς ἐνεργείας, διότι ἅλα τὰ ἐν αὐτῇ συμπαθητικὰ βεῦματα συνεκεντρώθησαν, διατρέξαντα ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου μετώπου, τὸ ὁποῖον ἐθώπευεν ἡ θαυματουργὸς δεξιὰ τοῦ λόρδου.

Ἦτοι! Οὐδεμία ἀνθρώπινος γλῶσσα εἶχε λέξειν ἵνα παρκατήσῃ ὅτι συνέβη κατόπιν. Οἱ δάκτυλοι τοῦ λόρδου Φέργυ ἀπερρόφησαν τὴν ψυχὴν του ὄλην. Τὴν ἐβλεπέ τις ρέουσιν ἐκεῖ, ἀναβράζουσιν, ἐκχειλίζουσιν εἰς ἀκτῖνας, εἰς σπινθῆρας, εἰς ἀτμὸν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῶν ὀνύχων του. Τὸ βλέμμα του αὐτὸ, τὸ ἐξακουστὸν ἐκεῖνο βλέμμα, κατῆλθε βαθμηδὸν, διατρέχον ὅλον τὸ μῆκος τοῦ βραχίονος, ἀπὸ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰς τὰς φάλαγγας τῶν δακτύλων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ χεῖρ του, διαγράφουσα τὰς φανταστικὰς καὶ μυστηριώδεις αὐτῆς κινήσεις ἐφότιζεν, ἐθέρμαινεν, ἐθώπευε καὶ συνάμα ἔβλεπε!

Κατ' ἀρχὰς περιέφερε τοὺς δακτύλους ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῆς παρεῖας τῆς πριγγίπισσας, ὡγὼν ἐλαφρῶς καὶ φοικίασιν ἐπιφέρων εἰς τὴν λευκὴν ἐπιδερμίδα τῆς, ὡς ἡ πνοὴ τῆς αὔρας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας γαληνιαίου ὕδατος. Ἐπανερχόμενος δὲ πάλιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας, τουτέστι τὸ μέσον τῶν ὀφρῶν, ἠκολούθησε διὰ τοῦ λιχανοῦ τὴν ἀριστερὰν τοξοειδῆ καμπύλην τῆς ὀφρῆς, διέγραψεν ὀλόκληρον τὸν περὶ τὴν παρεῖαν κύκλον, ἀνῆλθεν ἐκ νέου μέχρι τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἵνα κατέλθῃ πάλιν κατὰ μῆκος τῆς ῥινὸς, περιγράψῃ τὸν ῥῶθωνα, διατρέξῃ τὸ ἄνω χεῖλος καὶ φθάσῃ οὕτω μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ πώγωνος.

Ἐκεῖ, ὡσεὶ ἐξαντλήσας τὰς ἀκτινοβολιστικὰς αὐτοῦ δυνάμειος ἐν τῷ χαρισστάτῳ ἐκείνῳ ταξειδίῳ, ἔσταμάτησε, στηρίζων τὸν ἀντίχειρα εἰς τὸ πηγούνιον τῆς ἀσθενοῦς, καὶ τὴν ἐθεώρησε μὲ ὕφος κυνηγοῦ, ὅστις ἀνακαλύπτων θήραμα εἰς ἀμφίβολον ἀπόστασιν, διατάζει μήπως προχωρῶν τὸ ἀποδιώξῃ ἢ προσβολῶν ἐκ τοῦ μακροῦθεν ἀποτύχῃ τοῦ σκοποῦ.

Νομίζω περὶ τὸν νὰ σαφηνίσω τὴν παρομοίωσίν μου, λέγων ὅτι ἐναυθῆ ἐπέσχε θέσιν θηράματος ἢ νευραλγία. Τοῦτο, ἵνα μὴ ἐκλάβῃ τις ἄλλως πως τὴν μεταφορὰν μου.

Ἦτοι! ὁ λόρδος Φέργυς ὡς ἐπιδέξιος χειριστῆς, εἶχε τοὺς λόγους του ἵνα σταματήσῃ μετὰ τὴν πρώτην ταύτην εἰσαγωγικὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου του. Τὸ δεύτερον στάδιον τῆς θεραπείας ἦτο ἐντονώτερον ἐκτελούμενον συνάμα ἐπὶ ὀρίζοντος εὐρυτέρου καὶ ἐδάφους λίαν εὐκισθήτου. Συνέβη πολλάκις νὰ εὐρῆ ἀντίστασιν, νὰ προσκόψῃ κατὰ τῆς ἰδιοτροπίας ἀσθενῶν, οἵτινες δὲν ἀντεῖχον εἰς πᾶ-

σαν τὴν ἔντασιν τοῦ συστήματος τῆς ἀκτινοβολίας καὶ διαπομπῆς. Ἐπρόσεξε λοιπὸν ἤδη καλῶς.

Κατὰ τὴν προκειμένην θύμως περίστασιν ἡ ὄλιγος εὐπειθὴς καὶ ὑπομονητικὴ σάσις τῆς ἀσθενοῦς τὸν ἐνεθάρρυνε καὶ, κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνατείνας δὲ συνάμα τὴν κεφαλὴν ἵνα συγκεντρώσῃ ἐκ γένου τὰ συμπαθητικὰ ρεύματα εἰς τὰς χεῖράς του, ἤρχισεν . . .

Ὁ δεξιὸς ἀντίχειρ ἔμενον, ὡς εἶπον, ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ πώγωνος· ἔφερε λοιπὸν καὶ τὸν ἀριστερὸν ἀντίχειρα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, διήνοιξε τοὺς τέσσαρας ὑπολοίπους δακτύλους ἐκάστης χειρὸς ἐν σχήματι ριπίδιου καὶ περιέβαλε δι' αὐτῶν τὰς παρεῖας τῆς πριγγίπισσης. Τοιοῦτοτρόπως κατείχε διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν χειρῶν ὅλην σχεδὸν τὴν ἐπιράνειαν τοῦ προσώπου φθάνων διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων εἰς τὰς μῆνιγγας. Εἶτα περικάμψας διὰ τῶν δακτύλων τὰ ὄτα, κατέβησεν αὐτοὺς πρὸς τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἀφῆκε νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸ μαλακὸν τρίχωμα τοῦ αὐχένου.

Μετὰ τοῦτο ἐφήρμοσεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς πριγγίπισσης ἐλαφρὰν τινὰ ταλάντωσιν, ἀναγκαιοτάτην εἰς τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ καλῶς ἡ διὰ τῶν δακτύλων μηχανικὴ πίεσις τῶν ἀρθρώσεων τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τῶν μυῶνων τοῦ τραχήλου. Ἡ κίνησις αὕτη παρεῖχε πρὸς τούτοις τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν προστριβὴν τῶν δακτύλων ἐπὶ τῆς ἀποφύσεως τῆς κόμης, ἡ ὁποία, ὅπως ἕκαστος γνωρίζει, εἶνε ὄργανον ἐκ τῶν οὐσιωδωστερώων πρὸς ἀκτινοβολίαν ἢ διαπομπὴν συμπαθείας.

Οἱ δακτύλοι τοῦ λόρδου Φέργυ ἐξετέλεσαν ἐν τῇ ἀρωματώδει ἀτμοσφαίρᾳ, ἐν ἣ ἦσαν βεβυθισμένοι κινήσεις τινὰς καὶ νυγμοὺς ἐξαιρετοῦ λεπτότητος, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε σωτήριον κατὰ τῆς ἐπαράτου νευραλγίας.

Πράγματι ἐπέκειτο ἡ κρισιμωτέρα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς θεραπείας στιγμή. Τὸ πᾶν ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἀποκαταστάσεως τελείας τινὸς συναφείας μεταξὺ τοῦ νωτιαίου βολβοῦ, κειμένου εἰς τὴν βάσιν τοῦ κρανίου καὶ ἄλλως λεγομένου ζωϊκοῦ κέντρου, καὶ τῶν νευρικῶν γαγγλίων τοῦ ζυγωματικοῦ τόξου, τῶν ὁποίων ἡ πληθώρα ἐπέφερε τὴν ὡς ἀνωτέρω νευραλγίαν.

Τούτου ἐπιτευχθέντος, ὁ λόρδος Φέργυς μετέβη εἰς τὸ τρίτον στάδιον τῆς θεραπείας, τὸ ἐπαγωγότερον, τὸ θαυμασιώτερον.

Ἡ μορφή του ἔλαβε σεβαστὴν τινὰ ἔκφρασιν καλλιτέχνου ἐμπνευμένου.

Αἱ χεῖρές του δὲν ἐκινουῦντο πλέον, ἐλάλουν.

Παρακολουθῶν διὰ τῶν δακτύλων ὄλας τὰς γραμμὰς καὶ τὰς ἐπιφανείας τοῦ θείου ἐκείνου προσώπου, ὑπερφυσικοῦ ἐν ἀλλοτῇ, ἐφαίνετο, ὅτε μὲν ὡς ζωγράφος σκιαγραφῶν ἀγγέλου χαρακτηριστικὰ, ὅτε δὲ ὡς γλύπτῃς πλαστοουργῶν κεφαλὴν θεαίνης. Ἡ καρδιά του ἐπαλλεν, αἱ παρεῖαι

του ἦσαν θερμαὶ ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Εἶχεν ὕψος Πυγμαλίωνος ἐμψυχούντος τὸ ἀγαλμὰ του.

Ἐπὶ τέλους κατέβαλεν ὑστάτην τινὰ προσπάθειαν πρὸς ἀνάπτυξιν ὑπερανθρώπου δυνάμεως, καὶ θριαμβεύων ἐπέθηκε τὸν λιχάνον μέσῳ τῶν ὀφρῶων τῆς πριγγίπισσης, ἐπιλέγων συνάμα :

— Ἐθεοαπεύθητε !

Ἡ πριγγίπισσα ἤγειρεν ἐπ' αὐτὸν ὀφθαλμοὺς εὐγνώμονας, ἔλαβε τὴν δεξιάν του καὶ εἶπε διὰ τῆς θαυμασίας ἐκείνης φωνῆς :

— Πράγματι ! . . . ὦ ! πόσον σὰς εὐχαριστῶ !

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη καὶ κατέβη τὴν κλίμακα, στήριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ λόρδου.

Οὗτος δὲν εἶπε λέξιν.

Τὴν ὠδήγησε μέχρι τοῦ ὀχήματός.

Οἱ ἐλάττει ἦσαν ἤδη ἐφιπποί.

Ἐκείνη ἀνήλθεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λόρδον, ὅστις τὴν ἠσπάσθη εὐσεβάστως καὶ ἐφώνησεν :

— Ἐμπρός !

— Πριγγίπισσα, εἶπε τότε ὁ λόρδος, ἡ χεῖρ μου, ἡ ὁποία ἤγγισε τὸ πρόσωπόν σου, οὐδὲν ἄλλο ἀντικείμενον θὰ ἐγγίσῃ πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Σὰς τὴν χαρίζω !

Καὶ πρὶν ἢ ἡ πριγγίπισσα λάβῃ καιρὸν νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἔνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ καὶ προσεκύνησεν ἐδαφιαίως.

Εἰσῆλθεν εἶτα εἰς τὸ πανδοχεῖον καὶ ἔμεινε μέχρι βαθείας νυκτὸς ρεμβάζων παρὰ τὴν ἐστίαν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ τροχὸς τῆς ἀμάξης ἐπεσκευάσθη, οὕτω δὲ ὁ λόρδος ἐπανήρχισε τὴν ὁδοιπορίαν του, μὴ γνωρίζων κατὰ τὸ σύνθημα, ποίαν ἔμελλε νὰ λάβῃ διευθύνσιν.

III

Μετὰ δικτῶ ἡμέρας ἡ πριγγίπισσα Γελσομίνα, ἣτις εἶχεν ἐξακολουθήσει τὸ ταξιδεῖδόν της, εὐρίσκειτο ἐν μικρῷ τινι χωρίῳ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Τυρόλου, ὅτε ἀπεσταλμένος ἐφιππος, ἐρχόμενος ἐκ Βέρνης, καθὼς ἔλεγεν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἐζήτησε τὸν ξενοδόχον, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καὶ εἶπεν :

— Ἡ πριγγίπισσα Γελσομίνα Κορδιλεόνε μένει ἐδῶ ;

— Μάλιστα.

— Δύναται νὰ με δεχθῇ ; . . .

— . . . Μάλιστα !

Κατέβη τοῦ ἵππου, ἀνέβη τὴν κλίμακα, εἰσήχθη παρὰ τῆ πριγγίπισση καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ μικρὸν κιβώτιον ἐκ λευκοῦ ξύλου, ὅπερ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ μαρτυπίου του, λέγων :

— Ἐκ μέρους τοῦ λόρδου Φέργυ Μὰκ-Φόρφαρ !

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν πριγγίπισσαν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἐρώτησιν τινὰ, κατήλθε δρομαίως τὴν κλίμακα, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων.

Οὐδείς πλέον ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Ἡ πριγγίπισσα μὲ ἀσπαίρουσαν καρδίαν διέταξε τὴν θαλαμηπόλον τῆς ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον. Ὁ ὑπηρέτης ἀφελὼν μετὰ προσοχῆς τὸ σκέπασμα, ἔφερεν εἰς φῶς μικρὸν δέμα ὑπάρχον ἐν τῷ κιβωτίῳ.

— Πήγαινε! εἶπεν ἡ πριγγίπισσα.

Μεῖναισα μόνη ἤρπασε πυρετωδῶς τὸ δέμα, ὅπερ ἦτο τετυλιγμένον ἐντὸς λευκῆς βατίστας. Τῆς βατίστας ἀποσχισθείσης, ἐφάνη νέον περικάλυμμα ἐξ ἰοχρόου ὀλοσηρικοῦ, φέρον ἀργυροκέντητον τὸ οἰκόσημον τῆς πριγγίπισσης ἐν συμπλέγματι μετ' ἄλλου τινοῦ οἰκοσήμου.

Ἰπὸ τὰς πτυχάς τοῦ ὀλοσηρικοῦ εὗρίσκετο σκληρὸν τι καὶ τετραγώνον σῶμα. Ἡ πριγγίπισσα ἐξετύλιξε μετὰ προφυλάξεως τὸ ὀλοσηρικὸν καὶ εἶδε μικρὸν ἀργυροῦν καψάκιον λεπτῶς ἐξεργασμένον ἐν σχήματι αἰγυπτιακῆς σαρκοφάγου.

Χρυσὸν κλειδίον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ποδῶν. Ἡ πριγγίπισσα ἤνοιξε δι' αὐτοῦ τὴν μικρὰν σαρκοφάγον. Ἐπὶ βελουδίνου ὑγινοβαφοῦς προσκεφαλαίου περικεντημένου διὰ μαργαριτῶν ἔκειτο νεκρὰ χεῖρ. Ἡ χεῖρ ἐκείνη ἔφερεν εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον πλατὺ δακτυλίδιον, τοῦ ὁποίου τὴν σφενδόνην ἀπῆρτιζε λίθος πολύτιμος.

Ἡ πριγγίπισσα, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐκλείδωσε πάλιν τὴν σαρκοφάγον καὶ κατέκρυψε τὴν κλειδα ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς, ἐξέφερε μεγάλην κραυγὴν. Τοῦτου δὲ γενομένου ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀνακλίντρον, διηυθέτησεν εὐπρεπῶς τὰς πτυχάς τῶν φορεμάτων τῆς, ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ἡ χεῖρ ἐκείνη ἦτο ἡ δεξιὰ χεῖρ τοῦ λόρδου Φέργου, ὁ δὲ πολύτιμος ἐκεῖνος λίθος ἦτο ὁ τοῦ λόρδου Φέργου!

Δύο μετέπειτα ὥρας ἡ πριγγίπισσα ἐγκατέλιπε τὸ χωρίον.

Οὐδείς πλέον ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν φοβερὰν πνευματικὴν ταραχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδύαλε τὴν ταλαίπωρον Γελσομίναν Κορδιλοῦνε τὸ ἀλλόκοτον καὶ χειρουραγικὸν ἐκεῖνο δῶρον. Οὐδέποτε βεδαιῶς ἢ φρίκη, ἢ εὐγνωμοσύνη, ὁ τρόμος, ἢ ἐκπληξίς, ἢ φιλερέσκεια, ἢ τύψις τοῦ συνειδήτου, ὁ θαυμασμὸς καὶ ὁ οἶκτος συνετάραξαν βαθύτερον γυναικεῖαν καρδίαν. Πολλοὶ ἄνδρες ἐξήτησαν τὴν χεῖρά τῆς, οὐδὲς ὅμως ἀπέκοψε τὴν ἰδικήν του ἵνα τὴν προσφέρῃ ὡς ἀνάθημα ἐπὶ βελουδίνου προσκεφαλαίου. Αὐτὸ οὐδὲς τὸ ἔπραξε! Βλέπουσα τὸ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τοῦ κατόπτρου ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ τὴν μόνην γυναῖκα ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸς ἣν ἀπεδόθη τοιοῦτον εἶδος λατρείας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χεῖρ ἦτο ἀριστα βαλσαμωμένη ὤφειλε συχνάκις νὰ ἐπιθέτῃ ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη, ἐκπληρούσα διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν μυστι-

κὴν ἀλλ' ἀναμφίβολον θέλησιν τοῦ ζῶντος διαθέτου, ὅστις ἐκληροδότησεν εἰς αὐτὴν τὸ κειμήλιον τοῦτο.

Πολλοὶ μῆνες παρήλθον. Ἡ πριγγίπισσα ὀσημέραι μᾶλλον κατατρυχομένη ὑπὸ λυπηρῶν σκέψεων, ἠτιάτο καὶ ἠλεγχεν ἑαυτὴν δι' ἀπείρους λόγους. Ἐτέλει μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς κεκοιμημένης χειρὸς τοῦ λόρδου Φέργου καὶ συλλειτουργὰ ὑπὲρ ἀναφύσεως τῆς αὐτῆς χειρὸς ἐπὶ τέλους εἶχε καταντήσει μονομανίης. Ὅσω καὶ ἂν προσεπάθησε νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἔχνη τοῦ λόρδου Φέργου, οὐδὲν κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῇ περὶ αὐτοῦ. Αἱ ἀττυνομίαι τῆς Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἰνδικῆς καὶ Ὀκεανίας μάτην ἐτέθησαν εἰς κίνησιν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ.

Αὐτὸ δύναμαι νὰ τὸ βεδαιῶσω ἐν πάσῃ τῇ ἐλικρινείᾳ. καθόσον ἡ πριγγίπισσα ἐτήρησε κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς ἀξέπαινον ἐχαμυθίαν πρὸς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτόν.

Ποῦ λοιπὸν εὗρίσκετο ὁ λόρδος Φέργυς;

Ἰδοὺ ποῦ εὗρίσκετο. Ὁ λόρδος Φέργυς ἐδωροδόκησεν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τῆς πριγγίπισσης ἅμα ἢ πριγγίπισσα ἔφθανεν εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ἀμέσως ὁ λόρδος ἐδωροδόκει πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, τοιοῦτοτρόπως δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἦτο ἀγνωστέος σύνοικος τῆς Γελσομίνας Κορδιλοῦνε, δυνάμενος νὰ εἰσχωρῇ καὶ μέχρι τοῦ θαλάμου αὐτῆς.

Προηκολούθησεν ὅλας τὰς προόδους τοῦ πάθους, ὅπερ ἐνεστάλαξεν εἰς τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην καρδίαν μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐθεώρησεν ἐπίκαιρον τὴν ἀνάκλησιν τῆς χειρὸς καὶ τὴν αὐτοπρόσωπον ἐμφάνισίν του. Ἐξῆλθε λοιπὸν τῆς κρύπτῃς του ἐν ἀπουσίᾳ τῆς μυριοποθήτου πριγγίπισσης.

Ἡ πριγγίπισσα ἐπανερχομένη ἤκουσε τὸν ξενοδόχον λέγοντα μετὰ πάσης ἀθωότητος, ὅτι κύριός τις ἄγνωστος ἐζήτηε ἀκόρασιν παρ' αὐτῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐμαντεύσατε ἀναμφίβολως ὅτι ἀμέσως ἀόριστον προαίσθημα ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν τῆς. Ἐδράμε πρὸς τὸ κουμωτήριόν τῆς, διηυθέτησε τὸ κτένισμά τῆς, ἔβαψεν αὐτοστιγμαὶ τὰ κατώτερα βλέφαρά τῆς, μετὰ δὲ τοῦτο εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν ἐνθα, ἀναγνωρίζουσα τὸν λόρδον Φέργυν, ἐβάδισε πρὸς αὐτὸν τρία βήματα.

Ὁ λόρδος Φέργυς μετ' ἀξιοπρεποῦς ψυχραιμίας ἐπέδειξε διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρίδα τοῦ μέλανος ἐνδύματός του, τῆς ὁποίας τὸ κενὸν ἄκρον ἐταλκνυέτο ἐν τῷ ἀέρι. Ἡ πριγγίπισσα ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας. . . .

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λόρδος Φέργυς ἐν τῷ ἐρωτικῷ αὐτοῦ ἐνθουσιασμῷ ἔειπε νὰ ῥιφθῇ ἐν αὐταῖς, ἡ πριγγίπισσα ὠπισθοχώρησε ἀναπέμπουσα κραυγὴν φρίκης καλύπτουσα δὲ διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, εἶπε μετὰ λυγμῶν:

— Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶ. . . .

Καὶ πίπτουσα γονυπετής πρὸ τοῦ ἐξεστνηκότος λόρδου τῷ ἀνέπτυξε μετὰ χειμάρρου δακρύων ὅτι ἔτρεψε πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην ἀπεριόριστον ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν ἢ μορφή του ἐπλανᾶτο ἐνώπιόν τῆς· ὅτι ἐθεώρει ἑαυτὴν μόνην ἔνοχον τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ του· ὅτι ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας εἶχε διαγάγει βίον ἀπέλιπιδι ὅτι ἐφίλει τὴν χεῖρα ἐκείνην ἑκατοντάκις τοῦ ἡμερονυκτίου· ὅτι ἐπέλεσεν ἤδη τετρακόσια μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπάσεως καὶ ἰσάριθμα συλλείτουργα εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐξωκλήσια τῆς ὑψηλίου ὑπὲρ ἀναφύσεως τῆς χειρὸς ἐκείνης· ὅτι ἐπὶ τέλους ἡγάπα τὸν λόρδον Φέργυ, ὅτι τὸν ἐλάτρευεν, ἀλλ' ὅτι συνάμα ἢ κολόβωσίς του κατὰ μίαν χεῖρα τῇ ἐνέπνεε τοιαύτην φρίκην, τοιοῦτον ἀποτροπιασμόν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπερνηκῆσθαι τὸ πεπρωμένον· ἐνὶ λόγῳ ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ γείνη σύζυγός του.

Ὁ λόρδος Φέργυς ἤκουσε πάντα ταῦτα μετ' ἐπιστασίας. Ἦγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ, βυθίζων τὸ ὑπεράνθρωπον βλέμμα του εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πριγγίπισσας, εἶπε:

— Μὲ ἀγαπάτε λοιπόν! Ἐὰν ὅμως δὲν ἀπέκοπτον τὴν δεξιάν μου χεῖρα δὲν θ' ἀπελάμβανον τοῦ ἔρωτός σας;

Ἡ πριγγίπισσα ἔκαμε σχῆμα δηλοῦν·

— Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν γνωρίζω.

— Καὶ ἂν δὲν ἤμην ἤδη μονόχειρ, θὰ μ' ἐδέχσθε ὡς σύζυγον;

Ἡ πριγγίπισσα κατένευσε.

— Ὁρκίζεσθε;

— Ὁρκίζομαι!

— Μὰ τὴν κοπεῖσάν χεῖρά μου;

— Μὰ τὴν κοπεῖσάν χεῖρά σας! ἐπανελάθην ἢ πριγγίπισσα ὀλοφυρομένη.

— Λοιπόν, εἶπε σεμνοπρεπῶς ὁ λόρδος Φέργυς, παύσατε τὰ δάκρυά σας, κυρία, καὶ ἐστὲ εὐτυχής! Γίνονται εἰσέτι θαύματα, ἰδοὺ!

Καὶ ἀναστίνας τὴν δεξιὴν βραχίονα, ὡς κολυθητῆς ἐκτελῶν ὀργυιὰν, ὁ λόρδος Φέργυς ἐπέδειξε χεῖρα νεαρὰν πλήρη ζωῆς καὶ υγιείας, ἀναθρώσκουσαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς χειρὶδος του.

III

Βύρισκονται ἤδη καθήμενοι ἐντὸς ἀκατίου ἐπὶ τῆς λίμνης Κώμου ἐν Λομβαρδίᾳ. Ἀπεμακρύνοντο τῆς παραλίας ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς μυροβόλου αὔρας καὶ ἀπῆλθον ἐκ τοῦ μακρόθεν τοῦ ἀρώματος τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἴων, ἰάσμων καὶ πορτοκαλλεῶν.

Ἀνεπόλουν τὰ διάφορα τοῦ ἔρωτος αὐτῶν ἐπιεισθία.

Ὁ λόρδος Φέργυς μετ' ἀξιαγάστου περιφιλευτίας διηγείτο πῶς ἐπρομηθεύθη τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην χεῖρα· πῶς ἀξιότιμος νοσοκόμος τοῦ νοσοκομείου τῆς Βέρνης τὴν ἐπώλησεν εἰς αὐτόν· πῶς ἐπιδέξιός φαρμακοποιὸς τῆς αὐτῆς πόλεως

τὴν ἐβαλσάμωσε καὶ πῶς ἐπῆλθον τὰ ὑπόλοιπα συμβάντα ἐν τῇ περιέργῳ ταύτῃ ἱστορίᾳ. Ἐλάμβανεν ὕφος ἀλιτηρίου μετριοφροσύνης· ἐθεώρει τοὺς ὄνυχάς του, ἐπεδείκνυε τοὺς λευκοὺς τοῦ ὀδόντας· ἐνὶ λόγῳ ἐχαριεντίζετο ἐν πλήρει αὐταρκειᾷ.

Παρ' αὐτὸν ἡμικεκλημένη ἢ ποιγγίπισσα τὸν ἐθεώρει μεθ' ἀπλοῦ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔτυπτε τὰ χεῖλη του διὰ ῥόδου, ὅπερ ἐκράτει καὶ ἔπαιζεν.

Ἄ! τίς ποτε ζωγράφος θὰ παραστήσῃ τὸ βλέμμα καὶ τὸ μείδιμα τῆς γυναικὸς, ὅταν ἤδη νικᾷ τὸν ἄνδρα!

— Φέργυ, φίλε μου, εἶπε τότε διὰ τῆς μελωδικῆς καὶ βαθεῖας φωνῆς τῆς, τώρα πλέον ὅτε σὲ συνεχώρησα διὰ τὸν καταχθόνιον δόλον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑπεδούλωσες τὴν παυχὴν μου καρδίαν, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐγὼ κἀ τι σχετικὸν μετὰ τὸν ἔρωτά μας, τὸ ὁποῖον σοῦ διέφυγεν ὀλοτελῶς;

— Τί εἶνε δυνατὸν νὰ μοὶ διέφυγεν; εἶπεν ὁ λόρδος συγκεχυμένος.

— Τὸ ὅτι εἶσαι ἀνόητος, φίλε μου...

Καὶ διανοίγουσα τὰ χεῖλη τῷ ἐπέδειξε τοιαύκοντα δύο θαυμασιότατα ὀδόντας, μαργαριτωμένους, ὑγιεστάτους.

— ... ἀφοῦ ἐπίστευτες ὅτι σκια νευραλγίας θὰ ἐτόλμα ποτὲ νὰ προσδάλῃ τοιοῦτους ὀδόντας.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

«Ὁ μῦθος δηλοῖ», ὡς ἔλεγεν ὁ μακαρία τῇ λήξει Αἰσώπος, ὅτι αἱ γυναῖκες κάμνουν πάντοτε τὴν ἀρχὴν.

Μετὰφρασις ὑπὸ ΑΞ. . .

Μία ἐπίσκεψις

ΕΝ ΤΩ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΜΕΙΩ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοὺς ποτιστικὸς λαχανοκήπους τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, κεῖται ἀπλῆ τις καὶ ἀπέριττος οἰκοδομητὴ διακρινομένη τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ ὄχρου αὐτῆς χρώματος καὶ τῶν δίκην παμμεγέθων περιθωρίων μελανῶν γραμμῶν, αἵτινες περιστέρουσι τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς πύλην, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγινώσκειται ἡ λέξις «Γεροντοκομεῖον». Μικρὸς πλακόστρωτος διάδρομος καὶ κηπάριον χωρίζει τὴν ἐξωτερικὴν πύλην τοῦ κυρίως διωρόφου οἰκοδομήματος, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποῖου φέρεται μεγάλαις γραμμασιν ἢ ἐπιγραφῇ: ἈΓΑΘΟΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΛΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ. Λίαν εὐάρεστον ἐμπροσθὶ ἐντύπωσιν τῷ ἐν τῷ εὐεργετικῷ τούτῳ ἀσύλωι εἰσερχομένῳ, ἢ ἐν αὐτῷ ἐπικρατοῦσα καθαριότης τοῦ τε οἰκήματος ἐν γένει, τῶν ἀπλουστάτων καὶ ἀπερίττων σκευῶν, ὡς καὶ ἡ ἐνδυμασία τῶν ἐν αὐτῷ γεραίων οἰκητόρων. Τοῦτο δ' ὀφείλεται, ὡς μανθάνω, εἰς τὴν ἀξίεπαινον μέριμναν